

Crítica de teatre

Quadrar el cercle

J.A. MENDIOLA

Agost, de Tracy Letts i dirigida per Sergi Belbel, serà sense cap dubte l'èxit de la temporada barcelonina, perquè és de suposar que per moltes raons, bàsicament d'envergadura, difícilment es posarà a rodar pel món. Un èxit que ja ha aconseguit als Estats Units, ni més ni manco que amb un premi Pulitzer i no sé quants Tonys. En qualsevol cas, era una elecció per part de Sergi Belbel dirigida cap a la taquilla, que no deixava de ser aconseguir la quadratura del cercle, la qualitat massificada, el culletot exquisit. No es tracta de llevar mèrits a la feina feta, al resultat final, i posar-ne més del compte només a la tria. No és una obra fàcil, encara que pugui resultar comercial. De fet, en primer lloc, a mi particularment, aquestes obres, hereves de Tennessee Williams, solen semblar-me una mica llunyanes, cosa que no succeï amb el cas d'Agost, segurament o com a mínim en primera instància per la traducció de Joan Sellent, que la fa propera, fins al punt que aquest totum revolutum familiar té segell d'universalitat. Per altra banda, la interpretació estel·lar d'ambdues protagonistes absolutes, Anna Lizaran i Emma Vilarasau, que es

Imatge de l'espectacular escenografia d'Agost.

posen el públic dins la mà des del primer moment i no l'amollen fins al final.

Dins *Agost* hi cap tot, enveges, ambicions, folia, alcohol, mort, amor, desamor... tot. Quatre hores i escaig donen per a això i més, des del melodrama a la comèdia, deixant de costat qualsevol possibilitat que hi tenguí cabuda la tragèdia, amb moments de teatre d'alta gamma. Així i tot, em vaig quedar amb ganes de saber una miqueta més del progenitor, que interpreta Carles Velat i que d'alguna manera es converteix en

No és una obra fàcil, tot i que pugui resultar comercial

subjecte el·líptic. Mantenir una mena d'unitat dramàtica dins aquest calidoscopi no és una tasca fàcil, tant pel que fa a l'argument com a la composició dels personatges, que alguns desapareixen com si no haguessin existit i com si el que han fet no tengués cap mena d'importància en la conclusió, com és el cas, flagrant, del personatge que interpreta Oscar Molina, reduït a un cop de paella que pareix sortida d'una historieta del TBO. I algunes més que fan que el final quedi una mica pobre per tot el que ha succeït sobre l'escenari, fins al punt que la metamorfosi de Vilarasau també passa a un segon lloc a favor del "casual" incest, reduït a una mena d'acudit, més graciós i ocurrent que dramàtic. •